

HỒI THỨ TÁM MƯƠI TƯ

CHỜ DỊCH NHÂN TOÀN BỘ TRẢ HÌNH

Lôi Phi khẽ đằng hắng rồi nói tiếp:

- Vì muốn cho Quyên cô nương mau bình phục, hay hơn hết là Lý đệ trợ lực cho cô để thôi thúc chân khí tan vào kinh mạch. Chắc cô nương không phản đối.

Quyên Nhi hai má ửng hồng, lẳng lặng không nói gì nữa.

Lôi Phi không thấy Quyên Nhi trả lời liền nói tiếp:

- Nếu chân khí của cô nương mà không cho tan vào kinh mạch là một điều tối kỵ cho người luyện võ, rất dễ sinh chứng tẩu hỏa nhập ma. Nếu để xảy ra trường hợp này thì không phải trong năm ba tháng mà cứu vẫn trở lại như cũ được.

Quyên Nhi lẩm nhẩm gật đầu đáp:

- Được rồi! Nếu vậy thì phải phiền Lý huynh trợ giúp cho một tay.

Lôi Phi khẽ bảo Tiểu Nguyệt:

- Tiểu Nguyệt cô nương! Chúng ta ra ngoài xem xDt tình thế bốn mặt, vạn nhất có biến thì chúng ta phải chuẩn bị nghinh địch.

Tiểu Nguyệt nhìn Quyên Nhi một lần nữa rồi cất bước đi ra ngoài.

Lôi Phi đi theo sau Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt ra khỏi động rồi cười mát hỏi:

- Ông bạn của các hạ dường như quen biết cô nương của tiểu tỳ đã lâu rồi phải không?

Lôi Phi đáp:

- Đại khái là như vậy. Tình hình hai người quen biết nhau thế nào tại hạ cũng không biết rõ. Cô nương có ý kiến gì không?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ cũng chẳng có ý kiến chi hết.

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Nơi đây thì kín đáo thật rồi, nhưng cũng có chỗ nguy hiểm.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Nguy hiểm ở điểm nào?

Lôi Phi đáp:

- Nếu địch nhân phát hiện ra hành tung của chúng ta mà bọn họ đánh hỏa công thì biết phòng bị bằng cách nào?

Tiểu Nguyệt nói:

- Vì thế mà chúng ta đừng để họ phát giác.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này linh lợi mà quậy cường tương tự như chủ nhân. Những người như vậy đa số là kẻ sĩ trung nghĩa.

Chàng liền chấp tay nói:

- Cô nương! Xin cô nương hãy hộ vệ cho họ. Tại hạ đi một chút rồi trở về ngay.

Tiểu Nguyệt chau mày hỏi:

- Các hạ định đi đâu?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta bỏ Ký đại phu cùng bệnh nhân ở lại trong nhà trên đỉnh núi, chẳng lẽ không hỏi han gì đến họ nữa ư?

Tiểu Nguyệt lại hỏi:

- Các hạ định đem họ cả về đây sao?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Chỗ này là nơi dưỡng thương của Quyên cô nương, dĩ nhiên là không thể để người khác đến quấy nhiễu.

Y sợ Tiểu Nguyệt ngăn trở vội nói tiếp:

- Nơi đây có thể xảy ra rất nhiều biến cố ngoài sức tưởng tượng của con người. Tuy cô nương là người thông minh tuyệt thế, song cũng không thể nghĩ xiết được. Quyên cô nương sắp tỉnh táo lại đó, nhất định y sẽ nói rõ nhiều chuyện cho cô hay.

Lôi Phi nói rồi không chờ Tiểu Nguyệt trả lời đã hấp tấp trở gót đi ngay.

Tiểu Nguyệt nhìn phía sau lưng Lôi Phi mất hút vào trong vùng cỏ đậm rồi bụng bảo dạ:

- Cô nương hiện đang dưỡng thương ở trong động, ta không nên vào quấy nhiễu. Chỉ bằng ta cứ ngồi ngoài cửa động vừa có thể giám thị được người ngoài, vừa trông nom cho họ được.

Nửa ngày trôi qua rất mau lẹ, trời lại sắp tối.

Bỗng thấy Lôi Phi lật đật trở về đem theo một ít đồ thực dụng đưa cho Tiểu Nguyệt và căn dặn thi:

- Nếu hai vị đói bụng thì lấy thực vật cho họ ăn.

Y không chờ Tiểu Nguyệt trả lời đã hấp tấp trở gót đi luôn.

Lại hai ngày trôi qua.

Lý Hàn Thu đem toàn lực ra giúp đỡ cho chân khí của Quyên Nhi tản vào kinh mạch để nàng thu lấy mà dùng.

Đến ngày thứ ba vào khoảng giờ ngọ, Quyên Nhi sau khi điều dưỡng tỉnh táo lại rồi. Nàng cảm thấy chân khí lưu thông như thường bao nhiêu nỗi khó chịu tiêu tan hết, tinh thần phấn khởi rất nhiều. Nàng quay lại ngó Lý Hàn Thu thì thất chàng ra chiều cực kì mệt mỏi. Trong lòng rất áy náy, nàng cất giọng ôn hòa nói:

- Mấy bữa nay tiểu muội đã khiến cho Lý huynh vất vả nhiều!

Lý Hàn Thu lắc đầu cười đáp:

- Không sao đâu! Trong người cô nương thấy thế nào?

Quyên Nhi hớn hở nói:

- Tiểu muội đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy thì hay lắm! Còn bao nhiêu việc phải nhờ cô nương tỉnh táo lại quyết định.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh hãy ngồi nghỉ một lúc, Lý huynh đã giúp sức chữa thương cho tiểu muội, bị hao tổn tâm lực nhiều. Mối ân tình này...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Chút công nhỏ mọn có chi đáng kể. Cô nương đừng nhắc tới nữa.

Chàng nói xong, nhắm mắt lại điều dưỡng.

Quyên Nhi rón rén đứng dậy, từ từ bước ra ngoài.

Tiểu Nguyệt đang ngồi gần cửa động dưỡng thần, bỗng nghe có tiếng bước chân, liền ngoảnh đầu nhìn lại thì ra Quyên Nhi đang từ từ bước tới. Thị thấy vậy trong lòng bi thảm vừa vui mừng, lật đật đứng dậy nghinh tiếp, lớn tiếng gọi:

- Cô nương!

Quyên Nhi đưa ngón tay lên môi hạ thấp giọng xuống bảo:

- Nói khẽ chứ!

Tiểu Nguyệt nhấp nháy con mắt nói:

- Tiểu tỷ có nhiều việc bẩm báo cô nương.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Ta cũng biết thế. Bây giờ hãy ra ngoài kia nói chuyện.

Rồi nàng cất bước đi trước.

Tiểu Nguyệt theo sau Quyên Nhi ra ngoài cửa động.

Quyên Nhi ngồi xuống đồng cỏ nói:

- Tiểu Nguyệt! Ta cũng biết đã xảy ra nhiều biến động trọng đại. Nhưng biến động càng trọng đại bao nhiêu, chúng ta cần phải trấn tĩnh bấy nhiêu. Hiểu chưa?

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp:

- Chính thế!

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ người nói những vụ đã qua cho ta hay. Người nghĩ cho kỹ và từ từ kể lại đầu đuôi càng rõ ràng càng hay.

Tiểu Nguyệt gật đầu nói:

- Tiểu tỳ vâng lệnh đi đón Đàm Dược Sư, chờ suốt một ngày một đêm vẫn không thấy lão tới. Tiểu tỳ cùng Đinh Bội biết là có chuyện quái lạ liền dời khách sạn đã toan trở về báo cáo với cô nương. Sau khi bàn định liền chờ thêm ngày nữa. Đang gặp lúc rất lấy làm khó nghĩ thì thấy một tên được đồng lật đặt đi tới.

Quyên Nhi hỏi:

- Người có nhìn rõ gã không?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ nhìn rõ lắm.

Quyên Nhi hỏi:

- Có đúng là tên được đồng của Đàm Dược Sư không?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Đúng gã. Gã vẫn cùng Đàm Dược Sư đến chỗ ở của chúng ta, nên tiểu tỳ quen gã lắm.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Được rồi! Người nói nữa đi!

Tiểu Nguyệt nói:

- Gã được đồng cho bọn tiểu tỳ hay là Đàm Dược Sư vì có việc gấp mà lỡ hẹn. Gã bảo bọn tiểu tỳ cùng đi đến một nơi để chờ lão. Lúc ấy tiểu tỳ cùng Đinh Bội không nghi ngờ chi hết, liền theo gã đi ngay.

Quyên Nhi hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Tiểu Nguyệt kể tiếp:

- Gã được đồng đưa bọn tiểu tỳ đến một nhà khách sạn khác để chờ Đàm Dược Sư. Chờ một ngày nữa vẫn chẳng thấy Đàm Dược Sư tới. Đinh Bội không nhẫn nại được nữa, liền chất vấn tên được đồng. Gã làm bộ không biết trả lời

sao. Gã bảo để gã đi coi xem, rồi bảo bọn tiểu tỳ ở lại. Gã đi hồi lâu không thấy trở về. Bọn tiểu tỳ rất đổi bồn chồn trong dạ, mà miệng lại khát nước, trên tay cầm bình trà rót ra chén. Đinh Bội khát quá vừa hớp vào một ngụm đã cảnh giác bảo tiểu tỳ trong trà có chất độc. Y nói được một câu rồi ngã lảo ra vì chất độc quá mạnh.

Quyên Nhi hỏi:

- Người có cùng tên được đồng động thủ không?

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp:

- Nguyên tên được đồng chưa bỏ đi. Gã nấp vào trong bóng tối để theo dõi, vừa thấy Đinh Bội trúng độc té nhào gã liền nhảy xổ ra. Nhưng gã không biết là tiểu tỳ chưa trúng độc. Tiểu tỳ liền trong tay cầm chén trà rồi vờ ngã lảo ra. Nhằm lúc vô tình, tiểu tỳ điểm huyết tên được đồng. Lúc ấy tiểu tỳ đã biết xảy ra biến cố rồi, liền mượn một cỗ xe bỏ cả tên được đồng và Đinh Bội lên xe đưa về. Tiểu tỳ hy vọng đem về giao gã cho cô nương xử lý. Chẳng ngờ ở dọc đường lại gặp mai phục nên bị chúng cướp mất cả tên được đồng lẫn Đinh Bội.

Quyên Nhi gật đầu hỏi:

- Người có nhận biết những người đến đánh thảo kia không?

Tiểu Nguyệt lắc đầu đáp:

- Tiểu tỳ không biết.

Quyên Nhi hỏi:

- Người bị thương thế nào?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Thương thế của tiểu tỳ không nặng, nhưng Đinh Bội bị chúng cướp đi thì không biết ra sao.

Quyên Nhi nói:

- Cái đó không thể trách người được. Như vậy là người đã tận tâm rồi.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Tiểu tỳ nghe nói lão gia không phải là...

Quyên Nhi gật đầu đáp lời:

- Đúng thế!

Tiểu Nguyệt nói:

- Không ngờ Đàm Dược Sư đã cùng lão gia là chỗ bạn thân...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Việc đã xảy ra thế này, nóng nảy cũng bằng vô dụng. Bây giờ người phải điều trị thương thế là việc cần cấp.

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu ty chỉ bị thương chút ngoài da, hiện đã khỏi rồi.

Quyên Nhi nói:

- Thế thì hay lắm.

Nàng trầm ngâm một chút rồi rồi hỏi:

- Lôi huynh đi đâu rồi?

Quyên Nhi đáp:

- Y nói là đi trông nom tòa viện trong nhà chúng ta để điều tra tình thế bên địch.

Quyên Nhi đứng dậy nói:

- Người trông nom chỗ này cho cẩn thận. Ta cũng trở về nhà xem sao.

Tiểu Nguyệt nói:

- Tiểu ty cùng đi với cô nương nên chăng?

Quyên Nhi đáp:

- Không cần. Người coi giữ cho tướng công đây. Y đối với ta có ơn cứu mạng hai lần.

Tiểu Nguyệt nói:

- Xin cô nương cẩn thận.

Quyên Nhi gật đầu. Cô chỉ vọt đi hai cái đã mất hút.

Tiểu Nguyệt đứng tựa cửa động, nhìn theo bóng sau lưng Quyên Nhi đi xa rồi buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Mấy năm nay cô bôn tẩu bên ngoài, gởi thân nơi đất khách, hạ mình làm kẻ nô tỳ, cũng chỉ vì muốn cứu mạng cho lão chủ nhân, mà nay không biết lão chủ nhân đi đâu. Thế là mấy năm trời vất vả đã thành công cốc...

Thị còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại liền ngoảnh đầu trông ra thì thấy Lôi Phi đang lẹ bước tới.

Tiểu Nguyệt trong lòng vẫn thấp thỏm nhớ tới Quyên Nhi, thị vừa trông thấy Lôi Phi vội hỏi ngay:

- Tướng công có gặp cô nương của tiểu tỳ không.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Tại hạ đã gặp cô nương rồi.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Tướng công ở lại đây chiếu cố cho Lý tướng công để tiểu tỳ đi theo Quyên cô nương được chăng?

Lôi Phi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Được! Cô dặn Quyên cô nương vạn nhất có phát giác điều gì khả nghi xin cô nương hãy tạm thời nhẫn nại chờ nóng nẩy.

Tiểu Nguyệt nói:

- Tiểu tỳ xin ghi nhớ.

Miệng thì nói, chân thị đã bước lẹ tiến về phía trước.

Lôi Phi nhìn theo Tiểu Nguyệt cho đến khi mất hút mới thủng thỉnh đi vào trong động, đứng coi giữ bên mình Lý Hàn Thu.

Sau chừng một giờ, Lý Hàn Thu đã điều dưỡng xong vừa hồi tỉnh lại, chàng mở mắt ra nhìn thấy Lôi Phi liền hỏi:

- Lôi huynh! Có xảy ra biến cố gì không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không có chi hết. Nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh có một điều nghĩ mãi không ra.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Về điều có quan hệ đến Du Bạch Phong.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quan hệ thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Lão là một ông già mắc bệnh từ lâu thì còn có giá trị gì nữa. Đàm Dục Sơ phải phí bao nhiêu tâm lực, bất quá chỉ ở trong kế hoạch lợi dụng Quyên Nhi để cô lấy những vật cần thiết cho, thế thì tại sao hắn lại còn tốn kém công phu như vậy.

Lý Hàn Thu dường như không hiểu rõ, chàng ngẩng đầu nhìn Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ còn có chỗ chưa hiểu được rõ ràng.

Quyên Nhi nói:

- Phải rồi! Tiểu huynh cũng vì việc này mà suy nghĩ mãi, mấy lần phân tích cũng vẫn còn chỗ khả nghi. Nếu Đàm Dục Sơ chỉ muốn lấy vật cần thiết thì hà tất phải bày ra lắm chuyện. Vụ này tất còn có việc mưu đồ gì khác nữa, tựa hồ chỗ nào hắn cũng trông cậy vào Quyên Nhi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có biết Quyên cô nương là người thông minh tuyệt thế không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh cũng công nhận như vậy, nhưng đem hai việc mà cân nhắc thì Đàm Dục Sơ mạo hiểm thế này vì Du Bạch Phong không phải hạng tầm thường,

bản lãnh lão đã đến trình độ siêu quần xuất chúng mà về tài trí thiên hạ cũng ít người bì kịp. Đàm Dược Sư chỉ muốn lợi dụng Quyên Nhi mà hạ độc thủ đối với Du Bạch Phong là một chuyện mạo hiểm phi thường. Nên tiểu huynh đặt vào địa vị Đàm Dược Sư thì nhất định không làm thế.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng đó là sự thật hiển nhiên, không tin thì cũng phải tin.

Lôi Phi nói:

- Vì vậy mà tiểu huynh biết trong vụ này còn có chuyện mưu đồ khác. Nếu chúng ta không tìm rõ được nguyên nhân chính thì không thể nhìn rõ được hoàn toàn nội vụ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh! Trong thời gian tiểu đệ ngồi điều dưỡng, Lôi huynh đã đi quan sát những khu lân cận quanh tòa nhà ngói đỏ rồi phải không?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Vì vậy mà khiến cho tiểu huynh càng thêm mỗi nghi ngờ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói vậy nghĩa là sao?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Đàm Dược Sư ra mặt xung đột cùng chúng ta thì có lý đâu hấn lại không nghĩ tới chúng ta có thể phát giác ra chỗ khả nghi về Du Bạch Phong? Nếu vậy thì hấn giết lão đi để bịt miệng có phải dễ dàng hơn không. Chính chỗ đó làm cho tiểu huynh suy nghĩ cử động của Đàm Dược Sư còn có mục đích gì ra ngoài dự tiên liệu của chúng ta. Mặt khác, sao đến bây giờ mình vẫn chưa thấy động tĩnh gì?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Tiểu đệ nghĩ không ra chỗ khả nghi của Lôi huynh.

Lôi Phi đáp:

- Đàm Dược Sư đã không e dè chúng ta phát giác ra Du Bạch Phong là người giả mạo, thì hẳn không còn sợ chi hết. Vậy hẳn sợ điều gì? Còn một điểm nữa khiến tiểu huynh nghĩ không thông là Đàm Dược Sư và Du Bạch Phong là bằng hữu giao du với nhau lâu ngày...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Lôi huynh nói rất phải nhưng những chuyện này chúng ta không bắt được đầu mối thì làm sao nghĩ ra được?

Lôi Phi kết luận:

- Vì thế mà tiểu huynh muốn cùng Lý đệ thương nghị, rồi đem kế hoạch bàn cả với Quyên cô nương nữa...

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu huynh nghĩ tới Đinh Bội nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đinh Bội làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt đều nhỏ tuổi, Đinh Bội là người đã lớn tuổi, vậy lão còn hiểu sự tình hơn Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cũng vì thế mà chúng cướp Đinh Bội đem đi phải không?

Lôi Phi nói:

- Chính là thế đó.

Lý Hàn Thu nói:

- Theo lời phân tích của Lôi huynh thì quả nhiên còn nhiều chỗ rất khả nghi. Vậy chúng ta phải tìm cơ hội cùng Quyên Nhi bàn định mới xong.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ thấy trong mình thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Sau một lúc ngồi điều dưỡng, nguyên khí dần dần phục hồi như cũ.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì hay lắm. Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu đứng dậy cùng Lôi Phi dời khỏi sơn động trở về tòa nhà ngói.

Hai người thấy Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt đang ngồi trong sảnh đường nói chuyện với Ký đại phu.

Ký đại phu vừa ngó thấy Lôi Phi đi vào vội đứng dậy nghinh tiếp lớn tiếng hỏi:

- Các hạ bỏ lão phu ở đây rồi buông tay chẳng hỏi gì đến nữa ư?

Thực tình Ký đại phu trong lòng nóng nảy vô cùng. Thanh âm lão đầy nổi tức giận.

Lôi Phi xua tay đáp:

- Đại phu! Đại phu hãy ngồi xuống nói chuyện đi!

Ký đại phu vẫn chưa nguôi giận đáp:

- Bệnh nhân không còn chút hy vọng nào sống được nữa rồi. Các hạ có lưu lại đây cũng bằng vô dụng.

Lôi Phi khẽ hắng giọng một tiếng hỏi:

- Đại phu coi bệnh nhân liệu còn chống chọi được bao lâu nữa?

Ký đại phu đáp:

- Chậm là ngày mai, chóng là bữa nay, lão sẽ tắt thở.

Lôi Phi hỏi:

- Mấy bữa nay đại phu không cho lão uống thuốc ư?

Ký đại phu đáp:

- Không ăn thua rồi! Lão phu nào phải thần tiên mà bảo rằng có thể vấn hồi bệnh của lão được?

Lôi Phi nói:

- Trước khi lão chưa chết, chúng ta còn nước còn tát hãy cố gắng điều trị đến cùng cho lão. Sau khi lão chết rồi, bọn tại hạ hãy tìm cách đưa lão phu xuống núi.

Ký đại phu đằng hắng một tiếng chứ không trả lời.

Lôi Phi khẽ thở dài nói:

- Đại phu ơi! Nghề làm thuốc có đức vị y đạo, trước khi lão chưa chết, mong rằng đại phu tận lực cứu chữa.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Quyên Nhi khẽ hỏi:

- Cô nương bị thương về chất độc, hiện tình trạng thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiệm thiếp đã hoàn toàn bình phục.

Lôi Phi hỏi:

- Thế thì hay lắm! Bây giờ cô nương chuẩn bị làm gì?

Quyên Nhi đáp:

- Theo tình thế trước mắt thì chúng ta hãy đi tìm Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương biết hắn ở đâu không?

Quyên Nhi đáp:

- Lão đã dọn nhà đi nơi khác, tiệm thiếp bây giờ không biết lão ở đâu?

Lý Hàn Thu khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Thế thì chúng ta biết đi đâu kiếm hắn bây giờ?

Quyên Nhi ngừng đầu lên nét mặt đầy vẻ quan trọng, khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Nếu hai vị còn có việc riêng thì chẳng nên hao tổn cân não về việc này nữa. Tiệm thiếp tự mình tìm cách đối phó. Hai vị đã một phen hết lòng giúp đỡ. Món ân tình này tiệm thiếp xin ghi lòng tạc dạ. Mai sau nếu có cơ duyên, tiệm thiếp hết sức báo đền.

Lôi Phi tủm tủm cười nói:

- Việc này bọn tại hạ đã nhúng tay vào thì dù có rút lui không hỏi han gì nữa thì Đàm Dược Sư cũng coi bọn tại hạ là kẻ thù rồi.

Lý Hàn Thu nói theo:

- Bọn tại hạ đã can thiệp vào thì phải làm ra rõ trắng đen mới chịu buông tay.

Lôi Phi hỏi tiếp:

- Hiện giờ chưa có tông tích Đàm Dược Sư mà chúng ta muốn đi kiếm hắn thì chẳng khác gì mò kim đáy biển. Tại hạ nghĩ ra một kế chẳng biết có dùng được không?

Quyên Nhi nói:

- Xin Lôi huynh cho nghe lời cao luận.

Lôi Phi nói:

- Nếu tại hạ tính không lầm thì Đàm Dược Sư đã đặt tai mắt khắp các ngã quanh vùng này để giám thị hành động của chúng ta.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi lại nói:

- Nếu bọn chúng đã dự liệu thời gian mà không thấy bọn ta xuống núi, tất chúng sẽ lên đây mở cuộc điều tra.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Có thể như vậy!

Lôi Phi nói:

- Chắc chắn là như vậy! Giả tỷ Đàm Dược Sư còn mắc việc ở nơi khác thì bọn thuộc hạ hắn không dám tự tiện hành động, phải chờ hắn về mới ra tay.

Quyên Nhi nói:

- Có lý lắm!

Lôi Phi nói:

- Nếu chúng ta xuống núi kiếm hắc thì sao bằng cứ giữ ở nơi đây để bọn chúng tự dẫn xác đến.

Quyên Nhi hỏi:

- Lôi huynh thử đoán coi bọn chúng chừng nào sẽ hành động.

Lôi Phi đáp:

- Cái đó tại hạ không dám nói quyết, nhưng cứ theo tính nhẩn nại của mọi người thì không lâu quá bảy ngày.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy chúng ta mai phục ở chung quanh tòa nhà ngói này để chờ bọn họ hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ thì chúng ta cải trang để chờ họ.

Quyên Nhi hỏi:

- Cải trang thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Chuyện này giản dị lắm. Lý đệ cải trang làm bệnh nhân, tại hạ giả làm Ký đại phu. Cô nương và Tiểu Nguyệt thì tìm cách ẩn mình ở trong nhà. Chúng ta chưa biết tình thế địch thế nào thì hay hơn hết là không nên phân tán.

Quyên Nhi hỏi:

- Còn Ký đại phu và bệnh nhân đem đến đâu?

Lôi Phi đáp:

- Chỗ sơn động mà cô nương trị thương rất bí ẩn hãy đem họ tạm để vào đó và trữ những đồ thực vật cho họ dùng.

Quyên Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý huynh nghĩ thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ nhận thấy cách này rất hợp lý!

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta theo kế hoạch của Lôi huynh mà làm.

Mấy người liền lập tức động thủ, di chuyển bệnh nhân và Ký đại phu.

Tiểu Nguyệt cải trang nam trang, giả làm gã tiểu phu ngồi giữ trên đỉnh núi đồng thời để chiếu cố Ký đại phu.

Quyên Nhi mặc bộ võ phục áo đen nắp trên xà nhà.

Năm ngày lặng lẽ trôi, vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Chẳng những Lý Hàn Thu không nhả nại được mà Quyên Nhi cũng nóng ruột vô cùng.